

Periodisme

QUI SOM (/QUI-SOM/)

cooperatiu per la

BOTIGA EN LÍNIA (HTTPS://DIRECTA.CAT/BOTIGA-EN-LINIA/)

transformació

PUNTS DE VENDA (HTTPS://DIRECTA.CAT/PUNTS-DE-VENDA/)

social

CONTACTE (HTTPS://DIRECTA.CAT/CONTACTE/)

ESPAI PER A SUBSCRIPTORES (HTTPS://DIRECTA.CAT/ESPAI-PER-A-SUBSCRIPTORES/)

 (<https://es-es.facebook.com/Directa/>)

 (https://twitter.com/la_directa)

(<https://www.youtube.com/user/avdirecta>)

 (<https://www.instagram.com/directa.cat/>)

Directa

(<https://directa.cat/>)

ACTUALITAT

(HTTPS://DIRECTA.CAT/PORTADA-
ACTUALITAT/)

REPORTATGE

(HTTPS://DIRECTA.CAT/PORTADA-
REPORTATGE/)

INVESTIGACIÓ

(HTTPS://DIRECTA.CAT/PORTADA-
INVESTIGACIÓ/)

ENTREVISTES

(HTTPS://DIRECTA.CAT/PORTADA-
ENTREVISTES/)

OPINIÓ

(HTTPS://DIRECTA.CAT/PORTADA-
OPINIÓ/)

GALERIES

(HTTPS://DIRECTA.CAT/PORTADA-
GALERIES/)

País Valencià

(HTTPS://DIRECTA.CAT/PORTADA-
PAIS-VALENCIA/)

Illes

(HTTPS://DIRECTA.CAT/PORTADA-
ILLES/)

Catalunya Nord

(HTTPS://DIRECTA.CAT/PORTADA-
CATALUNYA-NORD/)

CULTURA

(HTTPS://DIRECTA.CAT/CATEGORIES/CULTURA/)

SUBSCRIU-T'HI

(<https://directa.cat/subscriu-thi/>)

UN TEATRE MERDÓS I DECADENT

Performance i teatre de cambra amb escenes del materialisme històric. Des de l'abocador més explícit als salons de l'elit més cínica, ens fixem en les peces teatrals 'Oblivion' i 'Decadència', vistes recentment al Teatre Lliure i a l'Escenari Joan Brossa de Barcelona. Les arts escèniques proposen aquí un retrat gens complaent de l'actualitat, i dibuixen un autoretrat gens afavorit de la societat

Abloc Detecta

A la Directa s'anuncien iniciatives majoritàriament lligades a l'àmbit social i a l'economia cooperativa que compleixen uns criteris ètics.

Dóna visibilitat a la nostra publicitat i ajuda'ns a

TAT
DA
IT/
GE
DA
E/
CIÓ
DA
O/
STA
DA
S/
IÓ
DA
O/

o entre els dits del peu o al melic.

'Oblivion' es planteja com un show sostenible i sorprenent sobre la insostenible lleugeresa de l'ésser consumidor o consumista, que ensenya allò que normalment cal amagar, la nostra cara B, el que fa pudor i és lleig i sobrer / **SÍLVIA POCH**

► **IVAN ALCÁZAR SERRAT** (que el materialisme històric (HTTPS://DIRECTA.CAT/PERSONS/IVAN-ALCAZAR-SERRAT/) i heritza del comunisme...) ha deixat pas al materialisme històric: el consumisme

PUBLICAT:
FEBRER 11, 2020

com a forma de vida, la imposició de discursos insostenibles, nihilistes i extractius... Hi ha algú que pugui treure'n l'entrellat, o almenys donar algunes pistes sobre aquest garbuix? Sí! Hi ha un voluntari que és un *friqui* molt *friqui* i que escriu uns llibres que mai no sé si prendre'm seriosament o pixar-me de riure. Algú capaç d'explicar amb acudits els motius del cavall de Torí de Nietschze o de l'Angelus Novus de Klee/Benjamin, i a la pàgina següent capgirar amb una clau de karate la definició de postmodernisme. Es diu Agustín Fernández Mallo, és el pare

valoritzar-la, perquè representa un 8% del nostre pressupost. **Desactiva el bloquejador de publicitat al web de la Directa**

NÚMERO 493
04.02.20

(<https://directa.cat/p/493/>)

Portada | Hugo Cornelles

MOSTRAR SUMARI

TOTS ELS NÚ
([HTTPS://DIRECTA.C](https://directa.c))

La
columna

de la *generació Nocilla* i l'autor de la recent Trilogia de la guerra. I bé: en un assaig estrany i brillant, *Teoría general de la basura* (Galaxia Gutenberg), aquest físic amb aspecte de *hipster*, aquest lletraferit amb formes de monologuista, aquest DJ amb aire de monjo medieval (o viceversa) tracta del tema de l'apropiacionisme i el reciclatge, de la vàlua dels residus, de la capacitat creativa de les restes, simbòliques i físiques. Del valor, en definitiva, per a la creació i per a la cultura de les cares B i les zones grises i marginals. És un tema que, forjat per un autor que és mig poeta mig científic, desplega una xarxa de connexions amb els esdeveniments fragmentats del present, per acabar servint com a gran metàfora (política, ecològica).

Malgrat la seva densitat plena de grumolls *pop*, el tema de la brossa pot ser útil com a guia de lectura cultural. També com a guia teatral, i més concretament per acabar d'entendre el sentit d'alguns espectacles que hem vist recentment. Per exemple, amb dues idees genials i enlluernadores que ofereix l'assaig: Fernández Mallo assegura que seria important analitzar-nos a través de la perspectiva de les deixalles que generem, per veure com definim com a societat l'inútil i el

◀ ▶

TANIA ADAM
[\(https://directa.cat/de-sant-valenti/\)](https://directa.cat/de-sant-valenti/)

Poema de Sant Valentí
[\(https://directa.cat/de-sant-valenti/\)](https://directa.cat/de-sant-valenti/)

residu, com duem a terme el seu tractament, quina relació hi mantenim... L'autor també afirma, en obrir el focus filosòfic i reflexionar sobre el sentit del temps, i específicament del passat, que aquest no explica com eren les coses “abans” sinó que, en canvi, el passat és com un “temps invers” del present, i funciona amb una sèrie de petges que ens informen de la forma de l'“ara”, i per tant defineixen l'actualitat. D'entre les moltes reflexions que conté aquest assaig, aquestes dues les hem fet servir per acostar-nos a dos espectacles vistos recentment als escenaris de Barcelona: *Oblivion*, vist al cicle Katharsis del Teatre Lliure, i *Decadència*, en cartell a l'Escenari Joan Brossa del barri de Ribera. Dues obres que tracten, precisament, l'un sobre la brossa com a punt de partida d'un discurs autobiogràfic, social i estètic, i l'altre sobre una escena europea del passat recent, que ajuda a entendre successos polítics d'avui mateix, o de la setmana passada.

El triomf aclaparant de la merda

A la performance *Oblivion*, la belga de Flandes Sarah Vanhee, artista de la productora experimental CAMPO, fa reversible la síndrome de Diògenes: va buidant i traient d'un munt de caixes la

brossa, les restes, les escombraries acumulades al llarg de tot un any (entre el 2014 i el 2015). El procés anava omplint l'escenari d'ampolles, paperots, piles, plàstics, robes i un llarguíssim etcètera que no inclou, per motius obvis, les restes orgàniques. Al llarg de dues hores i mitja d'exercici pacient, calmat i repetitiu, com en un mantra budista executat pel grup Fluxus, les restes acabaven funcionant a la vegada com un autoretrat asèptic però explícit de l'artista, i igualment com el retrat de la societat que els ha concebut/permès/generat.

A la performance 'Oblivion', la belga de Flandes Sarah Vanhee, artista de la productora experimental CAMPO, fa reversible la síndrome de Diògenes: va buidant i traient d'un munt de caixes la brossa, les restes, les escombraries acumulades al llarg de tot un any

L'austeritat i la contundència d'aquesta idea tan senzilla és la que permet dotar d'un sentit radical i incontestable l'*espectacle* menys espectacular i menys virtual que hom pugui imaginar, una instal·lació en procés que és a la vegada la més exposada i íntima d'entre totes les "dramatúrgies del jo"

imaginables. L'art escènica, quan és tan crua i nua, multiplica mercès a la seva humilitat i aparent simplicitat la seva capacitat per desenterrar i desvetllar les connexions subterrànies de l'artista i el seu temps. Perquè, atrafegada en la seva missió, Vanhee ens va confessant en algun moment el seu "diari de merda": les característiques i circumstàncies de les seves *cagades* (literals: al lavabo) en diverses dates d'aquell any. Més tard, fa de contacontes en mode faula mal rotllo-Black Mirror (on els camions d'escombraries van repartint bosses de brossa a domicili) i després ens explica amb detall la petjada ecològica, el complex i costosíssim procés (energia, materials, indústria, costos ambientals, transports, diners, treball humà...) necessari per produir el plàstic d'una simple ampolla de les moltes que s'amunteguen en aquell moment a l'escenari. El *collage* de clips d'àudio i brossa virtual (recitat de missatges de *spam*, el Zizek parlant del petroli...) i les músiques animades també s'acumulen i s'encadenen, contrastant amb la parsimònia de la *performer*.

Heus aquí un show sostenible i sorprenent sobre la insostenible lleugeresa de l'ésser consumidor o consumista, que ensenya allò que normalment cal amagar, la nostra cara

B, el que fa pudor i és lleig i sobrer. Si, com algú va dir, la bellesa és la part encara suportable del terrible, la performance ens obre momentàniament els ulls i ens obliga a mirar cap a l'abocador, el paisatge de l'època. I d'aquesta manera ens presenta la brossa, l'escombraria, el residu com la veritable "natura morta" dels nostres dies.

[Oblivion, de Sarah Vanhee. Es va veure al Teatre Lliure de Montjuïc (Barcelona), els dies 23 i 24 de gener, dins del cicle Katharsis].

Les màscares elitistes d'ahir, els jocs de saló d'avui

El dramaturg anglès Steven Berkoff (Londres, 1937) se situa estèticament i cronològicament entre els *angry young men* (la generació anomenada dels joves irats) i la del teatre *in-your-face* (a la teva cara). L'autor assa d'ironies i ximpleries i va, amb les armes del teatre, al combat cos a cos amb el moment i la realitat, provant d'arribar fins al moll de l'os amb una barreja d'humor negre i àcid, enginy verbal i bisturí social, tal com vam veure a l'obra *Greek* (*Com els grecs*, la temporada passada al Teatre Lliure de Gràcia), que era una versió punk de